

Chương 332: [Ma Pháp Không Gian] Và Sự Nguy Hiểm Của Cổng Dịch Chuyển

(Số từ: 4694)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

2:54 AM 05/04/2023

'Vì cả hai người phải giết Ma vương, chúng tôi sẽ cầu giờ nhiều nhất có thể để các bạn trở nên mạnh mẽ hơn, đồng thời cung cấp sự hỗ trợ tối đa mà đế chế có thể cung cấp,' Hoàng đế nói.

Thật buồn cười, nhưng không có sự lựa chọn nào trong tình huống này. Trên thực tế, đó là vấn đề, nhưng không có cách nào khác.

Buổi yết kiến Hoàng đế đã kết thúc, và kỳ nghỉ đã bắt đầu. Chẳng mấy chốc, ngày cuối cùng của năm đã đến gần.

Vào ngày chuyển năm, một bữa tiệc nhỏ được tổ chức tại ký túc xá Class A, với sự tham dự của những người cùng chí hướng.

Tôi đã chuẩn bị thức ăn, và mọi người, ngoại trừ Bertus, đã tụ tập đông đủ. Hôm nay, ngay cả bộ ba ngu ngốc và Clifman cũng tham gia cuộc vui tại phòng ăn.

Tôi nấu ăn, và Ellen phụ giúp tôi.

"À, không... Reinhardt, cậu... cậu làm tất cả những thứ này sao?"

"Cái gì tôi thì không thể sao?"

Vì đây là lần đầu tiên bộ ba không biết gì ném thử món ăn tôi nấu, họ mở to mắt ngạc nhiên. Cliffman, người thỉnh thoảng lên ăn thức ăn của tôi, dường như không bị sốc lắm.

Đó là một ngày tràn ngập ăn uống và vui chơi.

Tất nhiên, kẻ gây rối thực sự, Liana de Grantz, người đã vượt qua sự mong đợi điên rồ nhất của chúng tôi, đã thực hiện một đi để mang rượu từ dinh thự của công tước đến.

"Uống đi Aaaa!"

"Nốc cạn ly đi Aaaaa!"

Đương nhiên, không ai khác uống nó, nhưng Liana và tôi đã uống rất nhiều và trở nên khá say trước khi lần lượt bị khuấy phục bởi Ellen và Harriet.

Rất may do bị khuấy phục sớm nên không có sự cố đáng tiếc nào xảy ra với các thầy cô giám thị đã phát hiện ra chúng tôi.

Năm mới đã bắt đầu.

Vì Sarkegar có liên hệ với lực lượng cách mạng và Eleris có thể yêu cầu sự giúp đỡ của Hội đồng

ma cà rồng bất cứ lúc nào, chúng tôi quyết định ở lại thành phố đế quốc.

Tôi muốn đi cùng Ellen về quê của cô ấy, nhưng hoàn cảnh không cho phép.

Thật đáng tiếc.

"Em có thể đi một mình."

"Ai không biết điều đó?"

Tôi đi bên cạnh Ellen, người đang kéo một chiếc Vali lớn.

Tôi không biết khi nào Ellen sẽ trở về từ quê của cô ấy, nhưng cô ấy sẽ đi lâu ít nhất vài tuần.

Temple đã bị bỏ xa, và tất cả những gì Ellen phải làm là bước vào cánh cổng khổng lồ phía trước Temple.

Hơn nữa, vì cô ấy có thể sử dụng huy hiệu hoàng gia để có được vé miễn phí nên không cần phải chờ đợi.

Sẽ thật tốt nếu cô ấy có thể đi qua cánh cổng một cách nhanh chóng.

Nhưng bằng cách nào đó ...

Tôi cảm thấy đau nhói một nỗi buồn.

Cô ấy sẽ rời đi ngay sau khi kỳ nghỉ bắt đầu.

Quê hương của Ellen là một ngôi làng hẻo lánh đến nỗi nó thậm chí còn không xuất hiện trên bản đồ.

Ellen liếc nhìn tôi trong khi kéo chiếc Vali của mình, với cánh cổng có thể nhìn thấy từ xa.

"Em đi đây."

"Uh-huh."

Ellen nghiêng đầu, nhận thấy ánh mắt dữ dội của tôi.

"Em... không nên đi sao?"

"Ờ?"

"Nếu anh bảo em không đi, em sẽ không đi."

Điều này thật điên rồ.

Cô ấy không nên đến với tôi điều này!

"Không, em nên đi đi. Cha mẹ em chắc đã rất lo lắng vì họ đã không gặp em trong một thời gian dài."

Cha mẹ của Ellen chắc chắn sẽ quan tâm đến sức khỏe của con gái họ. Tôi có rất nhiều việc phải làm, và tôi có thể sẽ rời khỏi Thủ đô trong vài ngày, vì vậy sẽ là ích kỷ khi yêu cầu Ellen ở lại.

Đó là bởi vì cô ấy đã đi xa đến thế này với tôi. Ellen nhìn chằm chằm vào cánh cổng một lúc, rồi nhìn tôi.

Đột nhiên, cô chỉ vào một quán cà phê ở đằng xa.

"Em có nên rời đi muộn hơn một chút không?"

Cô ấy nói không có việc gì gấp, để giết thời gian rồi đi.

"Được rồi."

Trước phản ứng gay gắt của tôi, Ellen cười toe toét.

Cuối cùng, chúng tôi đã dành gần sáu giờ ở quán cà phê, nhấm nháp đồ uống và tiêu khiển thời gian trước khi cô ấy rời đi.

Nó không giống như thể chúng tôi đã chia sẻ bất kỳ câu chuyện đặc biệt thú vị nào. Chúng tôi chỉ ngồi đó, thẫn thờ nhìn dòng người qua lại và thỉnh thoảng gọi một món tráng miệng để ăn nhẹ.

"..."

"..."

Cảm giác này giống như một người lính đang nghỉ phép không muốn quay lại nghĩa vụ và tách khỏi bạn gái của mình. Tất nhiên, các vai trò đã được đảo ngược. Ellen là người ra đi, còn tôi là người ở lại.

Không thể đưa ra quyết định, Ellen nghiêng đầu khi thời gian trở nên mơ hồ hơn.

"Em có nên rời đi vào ngày mai không?"

Tôi nuốt xuống những lời gần như đồng ý.

"...Không, anh chắc chắn rằng chúng ta sẽ làm điều này một lần nữa vào ngày mai, và em sẽ nói mình rời đi vào ngày hôm sau. Chỉ cần đi ngay bây giờ là được."

"..."

Ellen hơi bĩu môi.

"Anh không có ý đó. Anh chỉ muốn nói rằng nó sẽ kết thúc như vậy thôi."

"Em hiểu anh muốn nói gì mà."

Chúng tôi tiếp tục lãng phí thời gian cho đến khi Ellen cuối cùng cũng đứng trước cổng.

"Em sẽ trở lại sớm thôi."

"Được rồi, bảo trọng."

Tôi không biết cô ấy phải cẩn thận về điều gì, nhưng tôi vẫn nói.

"Anh cũng vậy, hãy cẩn thận. Với mọi thứ."

Ellen gật đầu và đi về phía cánh cổng khổng lồ.

Cảm thấy tiếc nuối, tôi nhìn theo cô ấy cho đến khi cô ấy khuất dạng sau cánh cổng.

Trước khi bước vào cổng, Ellen ngoái lại nhìn tôi, vẫy tay nhẹ rồi biến mất trong đó.

Bằng cách nào đó.

Ellen và tôi...

Chúng tôi dính nhau kinh khủng...

Không phải đó là một điều xấu...

"Tôi có thể thử cái này không?"

"Họ vẫn chưa hoàn thành các bài kiểm tra an toàn.

Cậu sẽ làm gì nếu xảy ra sự cố?"

"Nó sẽ giết tôi sao?"

"Ừ, có thể đấy."

"Ồ vậy ư..."

Tôi đưa cái lọ chứa một loại thuốc màu xanh không rõ tên lên môi, rồi đặt nó xuống.

Dinh thự của Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật.

Tôi ở đây để kiểm tra tiến độ của Moonshine và hộp năng lượng.

Cảm giác như thể tôi là một loại giám sát viên nào đó, nhưng vai trò thực tế của tôi không khác mấy, vì tôi là Hội trưởng của Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật.

Christina, chuyên ngành [giả kim thuật], nói rằng cô ấy đã phần nào nắm bắt được khái niệm này, vì vậy tôi muốn ném thử, nhưng cô ấy cảnh báo tôi rằng nó có thể gây chết người, vì vậy tôi tạm thời đặt nó xuống.

"Vậy, cậu nghĩ khi nào nó sẽ hoàn thành?"

"Um, tôi không chắc lắm. Thành thật mà nói, tôi nghĩ rằng thật là một phép lạ khi chúng ta đã đi xa đến thế này..."

Christina không thể tin được những tiến bộ mà cô ấy đã đạt được cho đến nay. Trên thực tế, điều đó gần như là không thể kể từ khi Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật được thành lập chưa đầy sáu tháng trước.

Đúng là, ngay cả trong nguyên tác, đây là thứ được tạo ra khá nhanh. Vì vậy, tôi tự tin rằng nó

sẽ được hoàn thành trước khi kỳ nghỉ này kết thúc.

"Thật đáng kinh ngạc... Tôi biết nói điều này thật buồn cười, nhưng... cảm giác như là định mệnh vậy. Có điều gì đó giống như vậy."

Một vật phẩm dường như không thể được tạo ra. Tuy nhiên, trong khi làm việc với nó, Christina dường như cảm nhận được số phận khi cô ấy tìm ra cách có thể thực hiện nó.

"Vậy thì tốt rồi."

"Chuẩn rồi."

Tôi không thể đi xa hơn để thảo luận về sự thật rằng tôi biết trước tương lai.

Christina không phải là vấn đề.

Vấn đề là ở một nơi khác.

"Reinhardt..."

"...Uh, có chuyện gì vậy?"

"Cậu có muốn thử cái này không...?"

Anna de Gerna.

Cô ấy là một trong những nhân vật chính trong thí nghiệm giả kim với Christina, và cô ấy chính là vấn đề. Anna đưa cho tôi một chất huỳnh quang màu hồng không xác định với vẻ mặt u ám.

"Cái... Đây là cái gì?"

"Nó sẽ tốt cho cơ thể..."

"Ồ, không. Tôi... tôi đủ khỏe rồi, nên không cần phải khỏe hơn... tôi... tôi xin lỗi."

Cô ấy thật đáng sợ!

Mỗi lần tôi đến đây, cô ấy đều cố gắng cho tôi ăn thứ gì đó một cách tinh vi, nhưng ý định của cô ấy dường như không bao giờ trong sáng!

Tôi không thể gây rối với cô ấy như tôi đã làm với Liana. Mặc dù cô ấy dường như có thiện chí với tôi, nhưng tôi không biết cô ấy sẽ làm gì nếu thiện chí này biến thành ác ý.

"Anna! Đừng cố cho Reinhardt ăn những thứ kỳ lạ nữa!"

Rất may, Christina đã ngăn Anna lại, và Anna đặt lại lọ thuốc vào vòng tay với vẻ mặt ủ rũ.

"Chậc chậc..."

Thực sự đáng sợ...

Mỗi lần đến đây, tôi kiên quyết không ăn bất cứ thứ gì dù là vô ý.

Tất nhiên, tiếp theo là hộp nguồn. Mục đích của Hiệp hội nghiên cứu phép thuật chủ yếu tập trung vào Moonshine và hộp năng lượng.

*Uuong

Trong tầng hầm của dinh thự, được thiết kế để chịu được cú sốc lớn nhất, Harriet đang nhắm mắt

tập trung cao độ, tay cầm một vật làm bằng pha lê xanh.

*Uuuung!

Cổ vật màu xanh rung lên, phát ra ánh sáng và dao động.

Adelia, tôi và cô bé Redina đang theo dõi nó, nín thở.

Rung động từ cổ vật phát sáng màu xanh dần dần mạnh lên.

*Kukkak!

*Kyak!

Cuối cùng, hộp điện phát nổ và vỡ thành từng mảnh. Harriet không bị thương do trường bảo vệ mà cô đã triển khai, nhưng nếu nó phát nổ mà không có lớp bảo vệ, đó sẽ là một vụ nổ kinh hoàng, đủ để thổi bay một cánh tay.

"...Nó lại phát nổ."

Adelia thở dài như thể mặt đất đang sụp đổ.

"Nó có nổ thường xuyên không?"

"Hầu hết là vậy."

Không phải là quá trình quá nguy hiểm? Mặc dù vụ nổ đã được bảo vệ ngăn chặn, nhưng Harriet, với mái tóc lòa xòa, đã ra khỏi phòng an toàn.

"Tại sao em làm điều đó dù rất nguy hiểm?"

"...Nếu không phải thế này thì nên làm thế nào đây?"

Đáp lại lời trách móc của tôi, Harriet đặt tay lên eo và thách thức tôi như muốn nói: “Nếu còn cách nào khác, hãy chỉ cho em”.

"Chà, anh không thể tranh luận với điều đó... Nhưng dù sao, đó là vì anh lo lắng cho em."

"Em biết anh lo lắng, nhưng không còn cách nào khác."

Trong Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật, Harriet có khả năng xử lý [sức mạnh Ma thuật] nổi bật nhất. Do đó, chỉ Harriet mới có thể cố gắng sử dụng [sức mạnh ma thuật] không ổn định trong hộp mực giống như [sức mạnh ma thuật] trong cơ thể cô ấy.

Nếu một người không có kỹ năng thất bại, sẽ không rõ liệu thất bại đó là do họ thiếu khả năng [kiểm soát ma thuật] hay do lỗi của chính hộp mực.

Đó là lý do tại sao Harriet luôn phụ trách các thí nghiệm hộp mực điện.

Gần đây, trong khi họ đã quản lý để lưu trữ ma lực trong hộp, dường như có vấn đề với việc sử dụng nó.

Mỗi khi hộp mực phát nổ, ngân sách của họ cũng vậy.

"Điều gì có thể là vấn đề?"

"Tôi cảm thấy [sức mạnh ma thuật] của cổ vật cộng hưởng với cơ thể vật lý của mình, nhưng nó vẫn còn yếu. Khi tôi cố gắng sử dụng Ma pháp, có vẻ như mạch điện không thể chịu được."

"Đó có phải là vấn đề về độ bền không?"

"Hình như không chỉ có vậy."

"Kouhai! Chúng ta xem lại thiết kế mạch điện một lần nữa đi!"

Ba sinh viên chuyên ngành ma thuật làm bầm một cách khó hiểu. Tuy nhiên, có vẻ như họ đã đạt được một số tiến bộ và bước vào giai đoạn trung gian.

Moonshine và hộp mực năng lượng.

Bằng cách này hay cách khác, có vẻ như chúng sẽ được hoàn thành vào năm tới.

Thành thật mà nói, ngay cả khi chúng không được hoàn thành vào năm tới, điều đó cũng không quan trọng lắm.

Cả hai sẽ hữu ích ngay cả sau Sự cố Cổng. Nếu chúng được hoàn thành trước khi xảy ra sự cố, chúng sẽ tăng cường đáng kể sức mạnh của chúng.

Harriet đã thành công trong việc giảm đáng kể thời gian sử dụng ma thuật. Vì vậy, tất cả những gì họ cần là [sức mạnh ma thuật].

Sau khi hộp năng lượng được hoàn thành, nó sẽ giải phóng sức mạnh to lớn.

Và sau đó, có một người đã truyền cảm hứng cho Harriet đánh thức phương pháp sử dụng phép thuật mới của cô.

"Tôi nghĩ chúng ta nên sử dụng một hệ thống mở."

"Hai người có nghĩ vậy không?"

"Thử đi, không được thì dừng lại!"

Cô bé Redina.

Harriet Coppy tài năng của Redina.

Nếu tài năng [Vô niệm] của Redina có thể được kết hợp với hộp năng lượng, nó chắc chắn sẽ cho thấy sức mạnh thực sự của nó.

Mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp, nhưng sự cay đắng cuối cùng cũng xuất hiện.

Ý nghĩ rằng tất cả công việc của họ ở đây, tập trung lại với nhau, cuối cùng sẽ dẫn đến chiến tranh là điều không thể tránh khỏi.

Những đứa trẻ này sẽ sớm bị ném vào một cuộc chiến để giết hoặc bị giết, và một số có thể chết.

Họ không muốn phủ nhận rằng điều này là cần thiết, nhưng biết rằng cuối cùng mọi người sẽ bị tổn thương, họ không thể cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc.

Bộ ba đã làm bầm một lúc, dường như đã định hướng cho thời điểm hiện tại, khi Adelia quyết định thiết kế hộp nguồn theo bản thiết kế mới.

"Này."

"Có chuyện gì vậy?"

"Em sẽ đi ra ngoài Temple một lát, anh có thời gian không?"

Harriet dường như có một số công việc phải làm.

"Đã đến lúc bắt đầu nghiên cứu [Ma Pháp Không Gian]."

Vai trò ban đầu của Harriet là nghiên cứu [Ma Pháp Không Gian].

Khi giải đấu kết thúc và chúng tôi đang ở trong những ngày nghỉ, có vẻ như đã đến lúc tập trung vào nghiên cứu [Ma Pháp Không Gian].

"Tại sao anh phải đi?"

"Cứ đi với em đi, đồ ngốc!"

Harriet dường như khẳng khẳng rằng tôi phải đi theo cô ấy mà không thắc mắc gì, và tôi đã làm theo.

Harriet và tôi rời dinh thự của Hội Nghiên cứu Phép thuật. Harriet mang theo một chiếc ba lô nhỏ, mặc dù tôi không biết bên trong có gì.

"Không biết Ellen có trở về an toàn không nhỉ?"

"Anh chắc chắn là vậy."

Mọi người đều biết rằng Ellen đã trở về quê hương của mình.

"Em tò mò muốn biết quê hương của Ellen trông như thế nào. Anh có tò mò không?"

"Chỉ là một thôn quê, có gì mà tò mò?"

"Chà, đó cũng là quê hương của Ragan Artorius..."

Ah.

Nghĩ lại thì, quê hương của Ellen cũng là nơi sinh của Ragan Artorius.

Vì vậy, cô ấy nghĩ về nó như đến thăm nơi sinh của anh hùng.

Nhưng người dân không biết Ragan Artorius đến từ làng nào. Nếu họ biết, nó sẽ không còn là một ngôi làng nông thôn đơn giản nữa.

Bỏ qua cuộc thảo luận về việc liệu sự hy sinh của Ragan Artorius có cần thiết hay không, có vẻ như cá nhân Harriet ngưỡng mộ và kính trọng người anh hùng. Ai sẽ không như vậy chứ?

"Em có nên hỏi liệu chúng ta có thể ghé thăm một lúc nào đó không?"

"...Tùy em thôi, nhưng hãy nhớ rằng đó là một ngôi làng nông thôn."

"Có gì sai với điều đó? Em nghĩ đó sẽ là một nơi yên tĩnh và thơ mộng, giống như một nơi nào đó trong truyện cổ tích."

"Em có nghĩ rằng nước sẽ chảy nếu em vặn vòi không?"

"...Ah."

Đừng cho rằng điều kiện sống sẽ giống như ở thủ đô ở mọi nơi trên lục địa. Harriet có vẻ hơi ngạc nhiên trước nhận xét của tôi.

"Hãy coi mình là người may mắn nếu em không bất tỉnh sau khi sử dụng nhà vệ sinh truyền thống."

"Truyền thống...? Cái gì vậy?"

Harriet nghiêng đầu như thể cô chưa từng nghe từ đó bao giờ.

Chà, không có lý do gì để Harriet nghĩ đến nhà vệ sinh.

"Chưa bao giờ anh nghĩ là mình sẽ là người giải thích về nhà vệ sinh cho em. Nghe này, đồ ngốc."

"Cái gì, cái gì? Nếu anh định nói về thứ gì đó ghê tởm, thì đừng có nói!"

"Ở những nơi không có hệ thống thoát nước thải phù hợp, họ đào một cái hố lớn trên mặt đất và chôn một thùng chứa khổng lồ. Sau đó, họ xây một nhà vệ sinh trên đó, và đó là nơi họ 'hái hoa'..."

"D-dừng lại đi!"

"Đương nhiên, chất thải không đi qua đường ống nước thải, mà chỉ tích tụ trong thùng chứa, mỗi lần

đi vào đều có thể nhìn thấy dấu vết sinh mệnh chất đông dày đặc..."

"Em đã nói dừng lại mà! Urggg, em cảm thấy như mình sắp nôn ra!"

"Chưa hết đâu, đầy thùng thì mức từng thùng ra, rồi trộn với rơm, ủ lên men..."

*Tát!

"Câm miệng!"

Cuối cùng, tôi bị tát. Harriet có một trí tưởng tượng khá sống động.

Dường như những gì cô ấy nghe được từ tôi đã in sâu vào tâm trí cô ấy, và cô ấy không thể không hình dung ra nó.

"Nhưng... Chuyện đó không thể nào...Nó không có mùi sao?"

"Tất nhiên, nó sẽ có."

"Vậy làm thế nào...làm thế nào để mọi người...sử dụng nó?"

"Họ chỉ chịu đựng thôi."

"Ừ, ừ... ừ..."

Mặt Harriet nhăn lại đầy nước mắt. Cho dù cô ấy có thể đã nhìn thấy điều tồi tệ hơn trên đảo hoang, nhưng điều đó vẫn sẽ khiến cô ấy bị tổn thương.

Chắc chắn là cô ấy sẽ ngất ngay khi bước vào một nhà vệ sinh truyền thống.

"Chỉ vì đó là một nơi giống như trong truyện cổ tích không có nghĩa là chúng ta sẽ sống như vậy."

"Anh thật sự tồi tệ, anh biết không!"

Harriet cầu nhàu với tôi vì đã phá vỡ tưởng tượng một cách không cần thiết khi cô ấy sai bước về phía trước.

"Em không nghĩ tới có một nơi như vậy à?"

"Em không biết!"

"Bây giờ em không cảm thấy tồi tệ với Ellen sao?"

"Câm miệng!"

Cuối cùng, khuôn mặt của Harriet nhả lại và cô ấy cầu xin tôi im lặng.

Harriet và tôi đến gần cổng dọc không lồ ở lối vào của Temple. Không khí trên đường phố chính vẫn còn căng thẳng, nhưng sự hỗn loạn đã lắng xuống, vì vậy nó không còn đông đúc như trước, ngoại trừ hàng đợi ở cổng dọc.

"[Ma Pháp Không Gian]..."

Tôi đã viện cớ là 'muốn đến một thế giới khác', nhưng có vẻ như Harriet đang tiến hành nghiên cứu về [Ma Pháp Không Gian] như tôi đã yêu cầu, mặc dù không thường xuyên.

Tất nhiên, cô còn bận việc khác nên khó đạt được kết quả gì đáng kể.

"Còn nhớ khi em nói với anh rằng [Ma Pháp Không Gian] được sử dụng trong nhiều lĩnh vực ma thuật khác nhau không?"

"Vâng."

"Anh có biết sự khác biệt giữa [Ma Pháp Không Gian] và [Ma Pháp Thứ Nguyên] không?"

"Sao anh biết được?"

Tôi chỉ biết có một thứ gọi là ma thuật, nhưng tôi không hiểu nguyên lý của nó. Ngay cả khi Harriet giải thích, tôi cũng không chắc mình có thể hiểu được.

Harriet và tôi đi đến một khoảng trống yên tĩnh bên ngoài Temple.

Đó là nơi có thể nhìn thấy cổng dọc của Temple từ xa.

"Em vẫn không thể sử dụng [dịch chuyển tức thời], nhưng anh đã thấy em sử dụng [Blink], phải không?"

"Đúng vậy."

"Coi đây nè."

Harriet có vẻ tập trung, và chẳng mấy chốc cô xuất hiện cách chỗ cô đứng khoảng ba bước chân.

"Đây là [Blink]."

"Ừ, anh hiểu rồi."

Có vẻ như cô ấy đã chọn một nơi có ít người, để họ không bị hoảng sợ khi cô ấy sử dụng phép thuật.

"Khái niệm là cơ thể em di chuyển. [Dịch chuyển tức thời] không khác nhiều. Đó là khái niệm hoán đổi tọa độ không gian nơi cơ thể em ở với vị trí mục. Anh không hiểu điều này phải không?"

"Không hoàn toàn không."

Thấy mắt tôi mất tập trung khi nghe giải thích, Harriet thở dài như thể bị xì hơi.

"Dù sao thì, [dịch chuyển tức thời] và [Blink] là những phép thuật xử lý không gian."

"Không gian và Thứ Nguyên không phải là khái niệm tương tự sao?"

"Uh... Chúng giống nhau nhưng hơi khác một chút. Trong phép thuật, thứ nguyên là một khái niệm cao hơn."

Harriet chỉ vào cổng dọc phía xa.

"Hệ thống cổng dịch chuyển không phải là phép thuật liên quan đến không gian, mà là phép thuật liên quan đến Thứ Nguyên."

"Sự khác biệt, cụ thể là gì?"

"Uh... Em nên giải thích thế nào đây? Có nhiều loại phép thuật liên quan đến cổng và cổng, nhưng cuối cùng, chúng kết nối không gian này với không gian khác."

Harriet dang rộng hai tay phải và trái.

"Hãy tưởng tượng rằng mỗi bàn tay trái và phải của em đại diện cho một cánh cổng của cùng một hệ thống. Sau đó, có phép thuật kết nối hai không gian riêng biệt này một chiều hoặc hai chiều như thể chúng được gắn vào nhau. Cổng là vậy."

"Anh đoán vậy."

Không phải là tôi chưa từng sử dụng cổng dịch chuyển trước đây. Cổng dọc tạo ra một cánh cửa chiều có chức năng như thể hai không gian ở xa được kết nối.

"Anh có hiểu sự khác biệt giữa cơ thể em di chuyển và tạo ra một cánh cửa không gian kết nối các không gian không?"

"Vâng, kết nối không gian là một phép thuật cấp cao hơn, phải không?"

"Em không chắc liệu 'cấp cao hơn' có phải là cách diễn đạt đúng hay không, nhưng tiền đề cơ bản là hoàn toàn khác. Ma thuật du hành không gian yêu cầu tính toán chính xác tọa độ không gian của em và tọa độ mục tiêu, trong khi ma thuật cổng là tạo ra một cánh cổng kết nối hai không gian riêng biệt."

Mặc dù du hành qua các không gian xa xôi có thể giống nhau đối với cổng dịch chuyển và [dịch

chuyển tức thời], nhưng các khái niệm cơ bản là hoàn toàn khác nhau.

"Tất nhiên, không hoàn toàn sai khi gọi ma thuật du hành không gian là một loại ma thuật không gian. Tuy nhiên, ma thuật cổng là một lĩnh vực can thiệp tinh vi hơn vào các chiều."

Bản thân khái niệm về phép thuật thứ nguyên đã được cho là khan hiếm. Đó là bởi vì nó được sử dụng ở một mức độ nào đó trong hầu hết các hệ thống phép thuật.

"Kỳ thực, anh tò mò đi dị thể giới và phương pháp cũng không khó như vậy."

"Thật sự?"

Nó có dễ không? Chuyện này là sao?

"Nếu anh có [sức mạnh ma thuật] vô hạn và vị trí chính xác, điều đó là có thể."

"Cho nên, em nói nó không có khả năng sao?"

"Nếu chúng ta biết chính xác vị trí của một thể giới khác, chúng ta có thể mở một cánh cửa không gian dẫn đến nó với [sức mạnh ma thuật] vô hạn. Tất nhiên, nó sẽ không hoạt động với một cánh cửa chiều thông thường."

"Cho nên, em nói không có khả năng?"

"Vâng."

Harriet đã đưa ra một câu trả lời rõ ràng. Bản thân phương pháp này rất đơn giản.

Chỉ là ma lực vô hạn không tồn tại, chúng ta cũng không cách nào biết vị trí của thế giới khác, cho nên cho dù biết, chúng ta cũng không thể làm được.

Tuy nhiên, [sức mạnh ma thuật] vô hạn không phải là điều kiện thiết yếu của cả hai.

Miễn là [sức mạnh ma thuật] vô hạn không cần thiết để kết nối thế giới khác với một cánh cửa chiều. Dù sao đi nữa, cổng dịch chuyển được kết nối với các thế giới khác, và điều đó có nghĩa là không cần phải đáp ứng điều kiện về [sức mạnh ma thuật] vô hạn.

Ngoài sự hiển linh nhỏ bé của tôi, Harriet đang nhìn vào cổng dịch chuyển ở đằng xa.

"Nhưng trong khi nghiên cứu riêng, em đã phát hiện ra vài điều về cổng dịch chuyển đó."

"Ồ?"

"Đó là một loại phép thuật cao cấp hơn nhiều so với em nghĩ, và có rất nhiều bí mật. Hầu như không có bất kỳ thông tin công khai nào, và Hiệp hội Phép thuật và Hoàng gia quản lý nó nghiêm ngặt."

"Chà, đó là điều được mong đợi, phải không?"

"Tất nhiên rồi. Không phải ai cũng có thể tạo ra cổng dịch chuyển."

Cổng dịch chuyển phải là cơ sở hạ tầng quan trọng đối với nhân loại, vì vậy việc bảo trì sẽ được thực hiện kỹ lưỡng và việc giữ bí mật về công nghệ là rất quan trọng. Harriet nhìn vào cổng dịch chuyển và nghiêng đầu.

"Vì vậy, em đã có một chút tò mò."

"Về cái gì?"

"Ai đó có thể tạo ra một cổng dọc riêng không? Nếu họ có thể, liệu có thể kết nối nó với cổng dọc đó không? Nếu ai đó có thể can thiệp vào các cửa không gian của chính hệ thống cổng dọc... đó không phải là một vấn đề lớn sao?"

Harriet đã không lường trước được sự cố ở cổng. Tuy nhiên, có vẻ như cô ấy đã phần nào nhận thức được sự nguy hiểm vốn có của cổng dịch chuyển.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading